

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 20 ianuarie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2021, declarat de avocatul Iurie Mihalache, în numele inculpatului

Morarescu Serghei xxxx.

	<i>Termenul de examinare</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>21.09.2020 - 20.01.2021,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>12.02.2021 - 07.12.2021,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>10.03.2022 - 13.04.2022.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 20 ianuarie 2021, Morarescu Serghei a fost condamnat în baza art. 361 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ce constituie 30.000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Morarescu Serghei, într-o perioadă nestabilă de organul de urmărire penală, și-a confecționat acte de identitate false eliberate de autoritățile Republicii Moldova, și anume permisul de conducere seria xxxx pe numele Morarescu S., a.n. xxxx. După confecționarea actului fals menționat, s-a folosit de acesta până la 15.12.2018, orele 04:20, când în timpul în care conducea automobilul „Opel Astra”, n/î „XXXX”, pe str. Ciuflea 1, mun. Chișinău, a fost stopat de către colaboratorii de poliție, cărora le-a prezentat actul fals dat, și anume permisul de conducere seria xxxx pe numele Morarescu S. În procesul verificării actului

prezentat, colaboratorii de poliție au stabilit că acesta are semne de falsificare. Conform Raportului de constatare tehnico-științifică nr. xxxx din 03.01.2019: blancheta permisului de conducere a Republicii Moldova eliberat la 03.10.2014 titularului Morarescu S., cu seria xxxx, este confecționată dintr-o folie de plastic (polimer), cu folosirea aparatelor de imprimat computerizate Ink-Jet color (recuzitele, rubricile, înscrisurile în rubrici, imaginile foto, semnătura, numărul de înregistrare, plasa de protecție și codul de bare), cu deosebire față de specimen, nu la întreprinderea poligrafică specializată în confecționarea blanchetelor de documente.

Astfel, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal, ca confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi.

Instanța a reținut că inculpatul nu s-a prezentat în ședința de judecată și a fost anunțat în căutare, cauza fiind judecată în lipsa acestuia.

Totodată, fiind audiat la etapa urmăririi penale în calitate de bănuit și învinuit, ultimul a declarat că recunoaște vina parțial, deoarece permisul nu l-a confecționat cu ajutorul cuiva, dar de unul singur, vinovăția lui fiind dovedită integral și prin probele administrate.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, care se pedepsește cu amendă în mărime de până la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 ore, sau cu închisoare de până la 2 ani, că a recunoscut vina la etapa urmăririi penale, dar s-a eschivat de a se prezenta la organul de urmărire penală, prin ordonanța procurorului din 22.04.2019 fiind anunțat în căutare, iar prin ordonanța din 10.09.2020 a fost reluată urmărirea penală după reținerea învinuitului, că a comis mai multe infracțiuni și contravenții, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă, rațională și echitabilă, stabilindu-i-se o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale, ce constituie 30.000 lei.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Ana Drozdov, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 1 an închisoare, cu executare.

Apelanta a invocat că pedeapsa sub formă de amendă nu-și v-a produce efectul de drept - prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni deoarece inculpatul, fiind anunțat în căutare în cadrul cercetării judecătorești, manifestând neglijență totală și lipsă de respect față de instanța de judecată, nu va achita amendă stabilită prin sentință.

Totodată, potrivit sentinței Judecătoriei Dubăsari din 15.10.2010, inculpatul a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executare reală.

Astfel, anterior fiind condamnat de 3 ori, acesta nu și-a făcut concluziile necesare privind corectarea sa ca persoană în fața societății. Pedepsele stabilite prin sentințele anterioare nu și-au produs efectul prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni, iar în scurt timp, inculpatul a comis din nou o infracțiune cu intenție.

3.1. A declarat apel și avocatul Iurie Mihalache, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa cu amenda în mărime de 500 unități convenționale.

Apelantul a invocat că inculpatul a încheiat un acord cu privire la recunoașterea vinovăției.

Prima instanță trebuia să aplice în privința lui dispozițiile art. 76 Cod penal, care prevede că la stabilirea pedepsei, se consideră circumstanțe atenuante recunoașterea vinovăției.

De asemenea, la pronunțarea sentinței, instanța urma să aplice dispozițiile art. 78 Cod penal - efectele circumstanțelor atenuante.

Ori, la data pronunțării sentinței din 20.01.2021, în privința inculpatului nu existau careva sentințe de condamnare în vigoare și acesta nu avea antecedente penale active.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2021, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond, la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale și în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, inculpatul și-a recunoscut vinovăția în cadrul urmăririi penale, circumstanțe agravante nu au fost reținute. Prin urmare, pedeapsa aplicată sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale, v-a oferit o mai bună protecție intereselor societății decât izolarea vinovatului de societate.

Instanța de fond a ținut cont că art. 361 alin. (1) Codul penal prevede pedeapsa cu amendă în mărime până la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani și legal a dispus stabilirea pedepsei sub formă de amendă, or, potrivit revendicării în privința inculpatului, au fost intentate și examinate mai multe cauze penale, fiind condamnat pentru faptele comise, însă, antecedentele penale sunt stinse.

Argumentele procurorului privind aplicarea unei pedepse mai aspre și anume sub formă de privațiune de libertate pe un termen de 1 an, nu pot fi reținute, deoarece la stabilirea măsurii și mărimii pedepsei în privința inculpatului, în vederea corectării, reeducării, precum și ca măsură de pedeapsă, instanța de fond cont în deplină măsură de motivul și gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea a recunoscut fapta la etapa urmăririi penale, a contribuit la descoperirea infracțiunii, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării, astfel instanța de fond aplicându-i o pedeapsă legală, întemeiată și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie 30.000 lei.

Totodată, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de

către instanța de judecată. Pedepsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului este legală și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, iar apelul procurorului este nefondat și urmează a fi respins.

Totodată, sunt nefondate și argumentele apărării de a-i fi stabilită inculpatului o pedeapsă mai blândă și anume amendă în mărime de 500 unități convenționale, or, potrivit materialelor cauzei, instanța de fond a reținut că inculpatul a recunoscut vinovăția în cadrul urmăririi penale, însă, s-a eschivat de la prezentarea în fața instanței de judecată, iar potrivit actelor cauzei s-a confirmat că inculpatul a confecționat, deținut și folosit permisul de conducere fals, care i-a acordat drepturi, ceea ce se pedepsește conform legii penale, iar o pedeapsă mai blândă din cele prevăzute de lege vor duce la dezaprobarea acesteia și la încurajarea inculpatului de a mai comite pe viitor infracțiuni similare.

Astfel, instanța de fond minuțios, sub toate aspectele, complet și obiectiv, a administrat probele și a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă.

5. Avocatul Iurie Mihalache declară recurs ordinar, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată pedeapsa amenzii în mărime de 500 unități convenționale.

Recurentul invocă că art. 361 alin. (1) Cod penal stabilește doar limita maximă a pedepsei sub forma de amendă de până la 650 unități convenționale, limitele pedepsei pot fi aplicate conform art. 64 alin. (3), și anume de la 500 unități convenționale până la 650 unități convenționale.

Prin urmare, prima instanță trebuia să aplice inculpatului dispozițiile art. 76 Cod penal, care prevede că la stabilirea pedepsei, se consideră circumstanțe atenuante recunoașterea vinovăției. De asemenea, instanța urma să aplice dispozițiile art. 78 Cod penal - efectele circumstanțelor atenuante.

Ori, la data pronunțării sentinței din 20.01.2021, în privința inculpatului nu existau careva sentințe de condamnare în vigoare și el nu avea antecedente penale active.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2., 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, întemeiat luând în consedirare că acesta s-a eschivat de a se prezenta la organul de urmărire penală și instanța de judecată, fiind anunțat în căutare, că a comis mai multe infracțiuni și contravenții, antecedentele penale fiind stinse, just și argumentat au ținut cont și de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în conformitate cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CtEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CtEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror

probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-a aplicat o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Iurie Mihalache, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2021, în privința inculpatului Morarescu Serghei xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 13 mai 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico